

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța (Rumunia) w dniu 12 kwietnia 2019 r. — Ira Invest SRL/Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Tulcea

(Sprawa C-304/19)

(2019/C 288/19)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Constanța

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Ira Invest SRL

Druga strona postępowania: Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Tulcea

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 4 ust. 1 lit. b), c), e) i f), art. 10, art. 21 ust. 1 i art. 32 ust. 1–5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które w okolicznościach będących przedmiotem postępowania głównego wykluczają względem rolnika wypłatę wsparcia ze względu na to, iż grunty, na których znajdują się obiekty akwakultury, wykorzystywane jako grunty orne, nie stanowią „użytków rolnych” w rozumieniu art. 4 tego rozporządzenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. 2013, L 347, s. 608).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 23 kwietnia 2019 r. — EB/Presidenza del Consiglio dei Ministri i in.

(Sprawa C-326/19)

(2019/C 288/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EB

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca — MIUR, Università degli Studi Roma Tre

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy, mimo iż nie istnieje ogólny obowiązek wprowadzenia przez państwa członkowskie przekształcenia umów o pracę na czas określony w umowę na czas nieokreślony, klauzula 5 porozumienia ramowego, o którym mowa w dyrektywie Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽¹⁾, zatytułowana „Środki zapobiegania nadużyciom”, również w świetle zasady równoważności, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak przepisy art. 29 ust. II lit. d) i art. 29 ust. IV decreto legislativo nr 81 z dnia 15 czerwca 2015 r. oraz art. 36 ust. II i V decreto legislativo nr 165 z dnia 30 marca 2001 r., które w odniesieniu do asystentów uniwersyteckich zatrudnionych na podstawie umowy na czas określony na okres trzech lat, z możliwością przedłużenia na okres dwóch lat zgodnie z art. 24 ust. III lit. a) ustawy nr 240 z 2010 r., wykluczają późniejsze zawarcie umowy o pracę na czas nieokreślony?
- 2) Czy, mimo iż nie istnieje ogólny obowiązek wprowadzenia przez państwa członkowskie przekształcenia umów o pracę na czas określony w umowę na czas nieokreślony, klauzula 5 porozumienia ramowego, o którym mowa w dyrektywie Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), zatytułowana „Środki zapobiegania nadużyciom”, również w świetle zasady równoważności, stoi na przeszkodzie stosowaniu przez sądy krajowe danego państwa członkowskiego przepisów krajowych, takich jak przepisy art. 29 ust. II lit. d) i art. 29 ust. IV decreto legislativo nr 81 z dnia 15 czerwca 2015 r. oraz art. 36 ust. II i V decreto legislativo nr 165 z dnia 30 marca 2001 r., z takim skutkiem, że osoby zatrudniane w administracji publicznej na podstawie elastycznej umowy o pracę podlegającej przepisom prawa pracy mają prawo do utrzymania stosunku pracy, natomiast prawo to w sposób generalny nie przysługuje osobom zatrudnionym w administracji na podstawie prawa administracyjnego, a w krajowym porządku prawnym nie istnieje (w wyniku wyżej wymienionych przepisów krajowych) inny skuteczny środek pozwalający na karanie takich nadużyć wobec pracowników?
- 3) Czy, mimo iż nie istnieje ogólny obowiązek wprowadzenia przez państwa członkowskie przekształcenia umów o pracę na czas określony w umowę na czas nieokreślony, klauzula 5 porozumienia ramowego, o którym mowa w dyrektywie Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), zatytułowana „Środki zapobiegania nadużyciom”, również w świetle zasady równoważności, stoi na przeszkodzie [...] przepisom krajowym takim jak przepisy art. 24 ust. 1 i 3 ustawy nr 240 z dnia 30 grudnia 2010 r., które przewidują zawarcie i przedłużenie na łączny okres pięciu lat (trzy lata z możliwością przedłużenia na okres dwóch lat) umów na czas określony między asystentami a uniwersytetami, uzależniając zawarcie umów od tego, czy nastąpi ono „w ramach zasobów dostępnych dla planowania w celu prowadzenia działalności badawczej, dydaktycznej, działalności w zakresie nauczania uzupełniającego i działalności na rzecz studentów”, a także uzależniając przedłużenie umów od „pozytywnej oceny prowadzonej działalności dydaktycznej i badawczej”, nie określając obiektywnych i przejrzystych kryteriów mających na celu zweryfikowanie, czy zawarcie i przedłużenie takich umów faktycznie odpowiada rzeczywistej potrzebie, czy jest ono odpowiednie do osiągnięcia zamierzonego celu oraz czy jest niezbędne do tego celu, skutkiem czego wspomniane przepisy wiążą się z realnym ryzykiem doprowadzenia do nadużywania tego rodzaju umów oraz nie są one zgodne z celem i skutecznością porozumienia ramowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano (Włochy) w dniu 23 kwietnia 2019 r. — Condominio di Milano/Eurothermo SpA

(Sprawa C-329/19)

(2019/C 288/21)

Język postępowania: włoski